

Afgrund, hvori alle hans mod Himlen stræbende Ord et for et sank ned som ihjelfrosne Fugle . . .

Han havde standset sin stundesløse Gang og stillet sig hen i den brede Vindusfordybning, hvorfra han med Taarer i Øjnene stirrede udover Landet. Solen faldt gylden ind over hans magre Skikkelse; og som han stod der i sin brune, løst omgjordede Slobrok, med Skuldren støttet til Murkanten, og Hovedet indrammet af Vinduskarmens grønne Vedbendranke, mindede han om en ung Munk, der fra sin ensomme Klostercelle stirrer udover den Verden, som ejer alle hans Længsler.

Han kunde fra sit Vindu overse næsten hele Sognet. Lige nedenunder sig havde han et Hjørne af Præstegaardshaven, og over denne saae han udover et Par af Vejlbys store, cementpudsede Gaarde og det stensatte Gadekær. Herfra kunde han paa en Strækning af over en halv Mil følge den brede Sognevej, der bugtede sig frem over de højtliggende Marker, indtil den langt i Syd forsvandt mellem tre store, nøgne Muldbølger, bag hvilke Skibberup skjulte sig saa omhyggeligt, at ikke en Skorstenspipe var at øjne over Bakkekammene. Fjernere skimtedes Taarnet af den ensomt liggende Kirke, og langs hele den østlige Horisont saaes Fjordens blaanende Flade og de grønne og hvide Brinker ovre bag den modsatte Bred.

Hver Dag havde han staaet her og stirret ud, og han kendte allerede hvert Hus, hvert Træ, hver Høj i det hele Landskab. Hans Blik havde drømmende fulgt — snart Bøndernes Plovspand, der en Dag i Slud, en Dag i Sol bevægede sig tungt over de vaade Agre, snart Fjordfiskernes Baade, der med hvide eller brune Sejl krydsede frem imellem Kysterne; snart Skibberuppernes hurtige Køretøjer, naar de rullede hjem fra Staden ad den bugtede Sognevej, hvor de for hver Svingning blev mindre og mindre for hans Øjne, indtil de som smaa Mus smuttede ned imellem de tre Muldvarpeskud